

קרסו (יחזקאל) זלפה

בת דויד ופרידה חצקליביץ. נולדה בשנת 1893 בקישינוב, אז בירת פלך בסרביה ברוסיה. בפרעות קישינוב נרצח אביה והיא הועלתה ארצה ב־1905 על־ידי ישראל בלקינד להתחנך במוסד "קרית ספר" בשפיה, שיסד למען חינוך יתומי פרעות קישינוב. אחרי זמן קצר חזרה לקישינוב, לפי הזמנת אמה, להעיד במשפט נגד הפורעים, ועשתה רושם מועז בעדותה. ב־1905 עלתה שנית לארץ עם אמה וכל

המשפחה והתישבו בירושלים. למדה ואחר־כך עבדה ב"בצלאל" ובת 16 נישאה לאחד ממוריה שהיה אז בן 28. כעבור זמן קצר, במלחמת־העולם הראשונה, התגרשה ממנו. סיימה בהצטיינות קורס לאחיות ואחר־כך עבדה בבתי־חולים צבאיים תורכיים בירושלים ובבירות. שם נישאה לרופא ד"ר קרסו וחיתה עמו למעלה מ־10 שנים עד מותו. אחר־כך מתה גם בתה הקטנה והיא נשארה גלמודה. עבדה כמה שנים כאחות בסודאן ובמצרים ואחר־כך בבית־החולים "ביקור־חולים" בירושלים. היתה מסורה לחולים ותומכת בקרובים ובמכרים והשתדלה להסתיר בלבה יגון בדידותה.

במלחמת־השחרור התנדבה לשרת בכפר־עציון והגיעה שמה בשיירה האחרונה. מילאה את חובתה בתנאי המצור כשלושה חדשים ונפלה ביום ד' באייר תש"ח (13.5.1948), תוך כדי שירותה במקלט המרפאה תחת בנין המפקדה (המנזר הגרמני). ביום כ"ה במרחשון תש"י (17.11.1949) הועברה למנוחת־עולמים להר־הרצל בירושלים.